Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 11 november 2015*

”Begäran om förhandsavgörande — Civilrättsligt samarbete — Delgivning av rättegångshandlingar och andra handlingar — Begreppet annan handling än rättegångshandling — Handling som upprättats privat — Gränsöverskridande inverkan — Den inre marknadens funktion”

I mål C-223/14,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (förstainstansdomstol nr 7 i Las Palmas de Gran Canaria, Spanien) genom beslut av den 28 april 2014, som inkom till domstolen den 7 maj 2014, i målet

Tecom Mican SL,

José Arias Domínguez,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av domstolens vice ordförande, tillika tillförordnad ordförande på första avdelningen, A. Tizzano (referent) samt domarna F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits och M. Berger,

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 mars 2015,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Tecom Mican SL, genom T. Rosales Hernández, abogado,

— Spaniens regering, genom A. Gavela Llopis, i egenskap av ombud,

— Tysklands regering, genom T. Henze och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,

— Ungerns regering, genom M. Fehér och G. Koós, båda i egenskap av ombud,

— Portugals regering, genom L. Inez Fernandes, A. Fonseca Santos och R. Chambel Margarido, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: spanska.

— Europeiska kommissionen, genom F. Castillo de la Torre och M. Wilderspin, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 4 juni 2015 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 16 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (”delgivning av handlingar”) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, s. 79).

2 Begäran har framställts i ett ärende vid Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (förstainstansdomstol nr 7 i Las Palmas de Gran Canaria) angående ett överklagande, ingett av handelsagenten Tecom Mican SL (nedan kallad Tecom), av ett beslut som meddelats av justitiesekreteraren vid den domstolen i vilket denne förklarade att det inte var möjligt att, utanför en rättsprocess, delge MAN Diesel & Turbo SE (nedan kallat MAN Diesel) en betalningsuppmaning.

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

3 I artikel 17 i Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (nedan kallad 1965 års Haagkonvention) föreskrivs följande:

”Andra handlingar i mål eller ärenden hos myndighet eller tjänsteman i fördragsslutande stat får översändas för delgivning i annan fördragsslutande stat på det sätt som föreskrivs och i enlighet med de bestämmelser som är upptagna i denna konvention.”

4 I de praktiska anvisningarna för Haagkonventionens tillämpning, vilka gavs ut år 2006 (Bureau permanent de la conférence de La Haye de droit international privé, *Manuel pratique sur le fonctionnement de la Convention Notification de La Haye*, tredje upplagan, Bruylant, Bryssel, 2006), anges bland annat att ”andra handlingar skiljer sig från rättegångshandlingar, eftersom de inte är direkt knutna till en rättsprocess, och från privat upprättade handlingar på grund av att de kräver anlitande av en ’myndighet eller tjänsteman’”.

Unionsrätt

5 Genom rättsakt av den 26 maj 1997 antog Europeiska unionens råd, med stöd av artikel K 3 i EU-fördraget (artiklarna K.1–K.9 i EU-fördraget har ersatts av artiklarna 29 EU–42 EU), konventionen om delgivning i Europeiska unionens medlemsstater av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT C 261, s. 1) (nedan kallad 1997 års konvention).

6 Begreppet annan handling än rättegångshandling definieras inte i konventionen. I den förklarande rapporten till konventionen om delgivning i Europeiska unionens medlemsstater av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT C 261, 1997, s. 26) anges följande i kommentaren till artikel 1 i konventionen:

”… När det gäller andra handlingar förefaller det inte möjligt att ge en exakt definition. Man kan anse att det rör sig om handlingar som har upprättats av en tjänsteman, till exempel en handling upprättad inför notarius publicus, en handling som upprättats av en exekutor, handlingar upprättade av en offentlig myndighet i medlemsstaten eller handlingar, vilkas natur och betydelse motiverar att de översänds och bringas till mottagarens kännedom enligt ett officiellt förfarande.”

7 Konventionen har inte ratificerats av medlemsstaterna.

8 I artikel 16 i rådets förordning (EG) nr 1348/2000 av den 29 maj 2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT L 160, s. 37) föreskrevs följande, efter förebild från konventionen:

”Andra handlingar får översändas för delgivning i en annan medlemsstat i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.”

9 I artikel 17 b i förordning 1348/2000 föreskrevs det att det skulle utarbetas en förteckning över handlingar som kan delges enligt förordningen.

10 Denna förteckning utgjorde bilaga II till kommissionens beslut av den 25 september 2001 om att utforma en handbok över mottagande organ och en förteckning över handlingar som kan delges enligt rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EGT L 298, s. 1, och rättelser i EGT L 31, 2002, s. 88, och i EUT L 60, 2003, s. 3), i dess lydelse enligt kommissionens beslut 2007/500/EG av den 16 juli 2007 (EUT L 185, s. 24). Den innehöll de uppgifter som medlemsstaterna hade lämnat i enlighet med artikel 17 b i förordning nr 1348/2000. Vad gäller Spanien angavs där bland annat att ”[a]ndra handlingar än rättsliga handlingar som skall delges är de handlingar som utfärdas av myndigheter som har befogenhet att företa delgivningar i enlighet med spansk rätt”.

11 Förordning nr 1348/2000 har upphört att gälla och ersatts av förordning nr 1393/2007.

12 I skälen 2 och 6 i förordning nr 1393/2007 anges följande:

”(2) En väl fungerande inre marknad kräver att man förbättrar och påskyndar översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur för delgivning mellan medlemsstaterna.

…

(6) Snabba och effektiva förfaranden inom det civilrättsliga området kräver att översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar sker direkt och snabbt mellan lokala organ som utses av medlemsstaterna. …”

13 I artikel 2.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Varje medlemsstat ska utse tjänstemän, myndigheter eller andra personer, nedan kallade ’sändande organ’, med behörighet att översända handlingar i mål och ärenden som ska delges i en annan medlemsstat.”

14 Konungariket Spanien har i enlighet med artikel 23.1 i förordningen underrättat Europeiska kommissionen om att medlemsstaten har utsett justitiesekreterarna (Secretario Judicial) vid de nationella domstolarna som ”sändande organ”.

15 I artiklarna 12–15 i förordning nr 1393/2007 regleras ”andra sätt att översända och delge rättegångshandlingar”.

16 Artikel 16 i förordningen har följande lydelse:

”Andra handlingar än rättegångshandlingar får översändas för delgivning i en annan medlemsstat i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.”

Spansk rätt

17 Genom lag 12/1992 om handelsagentavtal (Ley 12/1992, sobre contrato de agencia), av den 27 maj 1992 (BOE av den 29 maj 1992) (nedan kallad lag 12/1992) införlivades rådets direktiv 86/653/EEG av den 18 december 1986 om samordning av medlemsstaternas lagar rörande självständiga handelsagenter (EGT L 382, s. 17; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 150).

18 I artikel 15.2 i lag nr 12/1992 föreskrivs följande:

”Handelsagenten har rätt att, på det sätt som föreskrivs i handelslagen, få tillgång till huvudmannens bokföring i den utsträckning som detta krävs för att agenten ska kunna kontrollera samtliga uppgifter avseende den provision som tillkommer vederbörande. Handelsagenten har även rätt att få tillgång till samtliga uppgifter hos huvudmannen som krävs för att kontrollera provisionens storlek.”

19 I artikel 28 i lag nr 12/1992, med rubriken ”Avgångsvederlag” föreskrivs följande:

”1. Vid upphörandet av ett tidsbegränsat handelsagentavtal eller ett handelsagentavtal som gäller tills vidare, har en handelsagent som har skaffat huvudmannen nya kunder eller i betydande omfattning har ökat affärsvolymen med befintliga kunder rätt till ersättning om handelsagentens tidigare verksamhet kan fortsätta att ge huvudmannen ansenliga fördelar och det är skäligt att betala ersättning med hänsyn till förekomsten av konkurrensklausuler, till den provision som handelsagenten går miste om och till övriga omständigheter.

…”

20 I artikel 31 i lag nr 12/1992 anges följande:

”Rätten att väcka talan om avgångsvederlag eller skadestånd preskriberas ett år efter uppsägningen av avtalet.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

21 MAN Diesel, ett tyskt bolag, och Tecom, ett spanskt bolag, ingick i november 2009 ett agenturavtal.

22 Den 8 mars 2012 sade MAN Diesel ensidigt upp detta avtal med verkan från och med den 31 december 2012.

23 Till följd av uppsägningen ansökte Tecom hos justitiesekreteraren vid Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (förstainstansdomstol nr 7 i Las Palmas de Gran Canaria) om att MAN Diesel, genom behörigt tyskt organ, skulle delges en betalningsuppmaning i vilken Tecom i

enlighet med lag nr 12/1992 krävde ersättning med ett belopp som motsvarade vad Tecom ansåg att bolaget hade rätt till i avgångsvederlag samt betalning för förfallna men icke obetalda provisioner eller, i andra hand, tillgång till uppgifter från bokföringen. I betalningsuppmaningen angavs dessutom att samma anmodan redan hade tillställts MAN Diesel genom en betalningsuppmaning som upprättats inför notarius publicus i syfte att den skulle få verkan av en officiellt upprättad handling.

24 Justitiesekreteraren förklarade den 11 december 2013 att Tecoms ansökan inte kunde bifallas. Justitiesekreteraren ansåg att det inte fanns någon rättsprocess som krävde anlitandet av den begärda rättsliga hjälpen.

25 Tecom begärde omprövning av detta beslut och hävdade att enligt domen Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395) ställs det i artikel 16 i förordning nr 1393/2007 inte något krav på att det ska finnas en pågående rättsprocess för att genomföra delgivning av en sådan ”annan handling än rättegångshandling” som den handling som är aktuell i det nationella målet.

26 Den 13 december 2013 delgav Tecom MAN Diesel, genom en spansk notarius publicus, en annan betalningsuppmaning i vilken bolaget krävde betalning för förfallna, men icke utbetalade provisioner, samt avgångsvederlag. Detta gjordes för att iaktta den preskriptionsfrist på ett år, räknad från och med uppsägningen av avtalet, för att väcka talan om avgångsvederlag som gäller enligt artikel 31 i lag nr 12/1992.

27 Justitiesekreteraren angav i beslut av den 20 december 2013 att omprövningen inte föranledde någon ändring av avslagsbeslutet. Justitiesekreteraren förklarade att det inte är möjligt att anse att samtliga privat upprättade handlingar utgör ”andra handlingar”, vilka kan vara föremål för delgivning i den mening som avses i artikel 16 i förordning nr 1393/2007. Justitiesekreteraren fann särskilt att endast de ”andra handlingar” vilka, på grund av deras beskaffenhet eller formella karaktär, har bestämda rättsverkningar omfattas av förordningens tillämpningsområde.

28 Tecom överklagade beslutet den 2 januari 2014 och gjorde gällande att en privat upprättad handling kan vara föremål för delgivning i egenskap av annan handling än rättegångshandling, i den mening som avses i artikel 16 i förordning nr 1393/2007.

29 Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (förstainstansdomstol nr 7 i Las Palmas de Gran Canaria), som har att pröva överklagandet, har erinrat om att enligt domen Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395) är begreppet annan handling än rättegångshandling, i den mening som avses i nämnda artikel 16, ett fristående unionsrättsligt begrepp och det rättsliga samarbete som avses i den artikeln och i förordning nr 1393/2007 ”kan äga rum såväl inom ramen för en rättsprocess som utanför en sådan process”. Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (förstainstansdomstol nr 7 i Las Palmas de Gran Canaria) har emellertid även angett att det inte finns några uppgifter som gör det möjligt att avgöra huruvida en handling som inte härrör från, eller är upprättad av, en myndighet eller tjänsteman kan kvalificeras som annan handling än rättegångshandling.

30 Mot denna bakgrund beslutade Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (förstainstansdomstol nr 7 i Las Palmas de Gran Canaria) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Kan en privat upprättad handling, oberoende av att den inte har utfärdats av en myndighet eller tjänsteman som inte är en rättslig myndighet respektive tjänsteman, anses utgöra en annan handling än en rättegångshandling i den mening som avses i artikel 16 i förordning nr 1393/2007?

2) Om så är fallet, ska alla slags privat upprättade handlingar anses utgöra andra handlingar än rättegångshandlingar eller ska sådana handlingar uppvisa vissa kännetecken?

3) Om den privat upprättade handlingen uppvisar nämnda kännetecken, har en unionsmedborgare rätt att kräva att delgivning sker i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 16 i förordning nr 1393/2007, när en annan icke-rättslig myndighet, till exempel en notarius publicus, redan anförtrotts delgivningsuppdraget?

4) Slutligen, ska det med avseende på artikel 16 i förordning nr 1393/2007 beaktas att nämnda samarbete har gränsöverskridande inverkan och är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera väl, och när ska samarbetet anses 'ha gränsöverskridande inverkan och vara nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera väl'?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första och den andra frågan

31 Den hänskjutande domstolen vill med den första och den andra frågan, som ska prövas i ett sammanhang, få klarhet i om, och i förekommande fall på vilka villkor, artikel 16 i förordning nr 1393/2007 ska tolkas så, att begreppet "annan handling än rättegångshandling" i den artikeln inbegriper en privat upprättad handling som inte har upprättats eller bestyrkts av en myndighet eller en tjänsteman.

32 I syfte att ge ett användbart svar på dessa frågor, erinrar domstolen om att den redan funnit att begreppet "annan handling" i artikel 16 i förordning nr 1348/2000, vilken har upphört att gälla och ersatts av förordning nr 1393/2007, utgör ett fristående unionsrättsligt begrepp (dom Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punkterna 49 och 50). Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 46 i sitt förslag till avgörande finns det inget skäl till att inte tolka begreppet "annan handling än rättegångshandling" i artikel 16 i förordning nr 1393/2007 på ett motsvarande sätt.

33 Domstolen har redan funnit att begreppet annan handling än rättegångshandling ska ges en vid definition och att det således inte kan vara begränsat enbart till handlingar i en rättsprocess, utan det kan även inbegripa handlingar som upprättats inför notarius publicus (se, för ett liknande resonemang, dom Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punkterna 56–59).

34 Detta konstaterande i sig gör det emellertid inte möjligt att avgöra huruvida begreppet endast omfattar handlingar som, utanför en rättsprocess, upprättats och bestyrkts av en myndighet eller en tjänsteman eller om det även omfattar privat upprättade handlingar.

35 Ordalydelsen i artikel 16 i förordning nr 1393/2007 innehåller ingen precisering härvidlag och i enlighet med fast rättspraxis ska därför, i syfte att avgöra begreppets räckvidd, det sammanhang i vilket den nämnda artikeln ingår, de mål som eftersträvas med förordningen och, i förekommande fall, förordningens tillkomsthistoria beaktas (se dom Drukarnia Multipress, C-357/13, EU:C:2015:253, punkt 22, och dom Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punkt 30).

36 Vad beträffar sammanhanget erinrar domstolen om att förordning nr 1393/2007, vilken antagits med stöd av artikel 61 c EG, inrättar – såsom anges i skäl 1 i förordningen – en mekanism för delgivning inom gemenskapen av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur, i syfte att gradvis upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

37 Domstolen påpekar ur denna synvinkel även att enligt skäl 2 har förordningen som mål att förbättra och påskynda översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur för att förstärka en väl fungerande inre marknad (se, för ett liknande resonemang, dom Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punkterna 29 och 34, och dom Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punkt 54).

38 Någon avgörande uppgift om omfattningen av begreppet ”annan handling än rättegångshandling” framgår dock inte av dessa preciseringar. Det är därför nödvändigt söka efter andra relevanta omständigheter även i lagstiftningsarbetet avseende förordning nr 1393/2007 och i synnerhet i utvecklingen på området för civilrättsligt samarbete, i vilket förordningen ingår (se, för ett liknande resonemang, dom Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, punkt 50).

39 Domstolen erinrar i detta avseende om att rådet antog 1997 års konvention genom rättsakt av den 26 maj 1997, det vill säga före ikraftträdandet av förordning nr 1348/2000.

40 Begreppet annan handling än rättegångshandling definierades inte i konventionen. I den förklarande rapporten till konventionen, vilken nämnts i punkt 6 ovan, angavs i kommentaren till artikel 1 att begreppet kan innefatta inte enbart handlingar som har upprättats av en tjänsteman, såsom en handling upprättad inför notarius publicus eller en handling som upprättats av en exekutor, utan även privat upprättade handlingar ”vilkas natur och betydelse motiverar att de översänds och bringas till mottagarens kännedom enligt ett officiellt förfarande”.

41 Konventionen har aldrig ratificerats av medlemsstaterna, men den har trots detta tjänat som förebild vid utarbetandet av förordning nr 1348/2000, vars antagande avsåg att säkerställa kontinuiteten med de resultat som uppnåtts i samband med ingåendet av konventionen.

42 I förordning nr 1348/2000 gavs förvisso inte heller någon precis och enhetlig definition av begreppet ”annan handling än rättegångshandling” och kommissionen anförtroddes enligt artikel 17 b i förordningen enbart uppgiften att efter samråd med medlemsstaterna utarbeta en förteckning över handlingar som kan delges. Dessa uppgifter lämnade dessutom medlemsstaterna enbart i informationssyfte (se dom Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punkterna 46 och 47).

43 En genomgång av förteckningen visar dock att medlemsstaterna, under kommissionens överinseende, gav olika definitioner av vilka handlingar de ansåg kunde delges med tillämpning av förordningen (se dom Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punkt 47) och att de, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 36 i sitt förslag till avgörande, i kategorin ”andra handlingar än rättegångshandlingar” innefattade inte endast handlingar från en myndighet eller en tjänsteman, utan även privat upprättade handlingar av specifik betydelse i en viss rättsordning.

44 Av det anförda går det – med ledning av den praxis som det hänvisats till i punkt 33 ovan och såsom generaladvokaten har understrukit i punkt 60 i sitt förslag till avgörandet – att sluta sig till att begreppet annan handling än rättegångshandling, i den mening som avses i artikel 16 i förordning nr 1393/2007, ska tolkas så, att det omfattar både handlingar som upprättats eller bestyrkts av en myndighet eller en tjänsteman och privat upprättade handlingar, vilkas formella översändande till handlingens i utlandet bosatta adressat är nödvändigt för att utöva, bevisa eller tillvarata en rättighet eller ett juridiskt anspråk av civil eller kommersiell natur.

45 Det gränsöverskridande översändandet, genom den delgivningsmekanism som inrättas genom förordning nr 1393/2007, av sådana handlingar bidrar nämligen även till att på området för civilrättsligt och kommersiellt samarbete förstärka en väl fungerade inre marknad och till att gradvis upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen.

46 Mot bakgrund av det anförda ska den första och den andra frågan besvaras på följande sätt. Artikel 16 i förordning nr 1393/2007 ska tolkas så, att begreppet ”annan handling än rättegångshandling” i den artikeln inbegriper inte enbart handlingar som upprättats eller bestyrkts av en myndighet eller en tjänsteman, utan även privat upprättade handlingar, vilkas formella översändande till handlingens i utlandet bosatta adressat är nödvändigt för att utöva, bevisa eller tillvarata en rättighet eller ett juridiskt anspråk av civil eller kommersiell natur.

Den tredje frågan

47 Den hänskjutande domstolen vill med sin tredje fråga få klarhet i huruvida förordning nr 1393/2007 ska tolkas så, att det är tillåtet att delge en annan handling än en rättegångshandling på de sätt som föreskrivs i förordningen, även när handlingen redan har delgetts en första gång genom ett annat översändandesätt.

48 Domstolen påpekar inledningsvis att det varken av akten i målet eller av de förklaringar som parterna lämnade vid förhandlingen klart framgår huruvida den första delgivning som avses i frågan skett genom ett översändandesätt som inte är föreskrivet i förordning nr 1393/2007 eller genom något av de andra översändandesätt som är föreskrivna i förordningen.

49 Mot denna bakgrund ska – i syfte att ge den hänskjutande domstolen ett användbart svar – det fallet att sökanden genomfört den första delgivningen på ett sätt som inte är föreskrivet i förordning nr 1393/2007 prövas först.

50 Det räcker i detta avseende att erinra om att förordningen enligt lydelsen i artikel 1.1 är tillämplig i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ”då … en annan handling [än en rättegångshandling] ska sändas från en medlemsstat till en annan för delgivning” (dom Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punkt 20).

51 Domstolen har i detta sammanhang redan funnit att förordningen endast anger två fall där delgivning av en handling mellan medlemsstaterna faller utanför dess tillämpningsområde och därmed inte kan genomföras på de sätt som föreskrivs däri, nämligen dels när hemvistet eller den plats där den person som ska delges handlingen stadigvarande vistas är okänd, dels när denna person har utsett en representant i den medlemsstat i vilken domstolsförfarandet äger rum (se dom Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punkt 24).

52 Det är således klarlagt, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 75 i sitt förslag till avgörande, att det i förordning nr 1393/2007 inte föreskrivs något annat undantag från de angivna sätten att översända en annan handling än en rättegångshandling mellan medlemsstaterna, för det fall sökanden redan tidigare har delgett samma handling genom ett annat översändandesätt än det som är föreskrivet i förordningen.

53 Av detta följer att det i ett sådant fall alltjämt är tillåtet att genomföra en gränsöverskridande delgivning av en annan handling än en rättegångshandling enligt de översändandesätt som inrättas genom förordning nr 1393/2007.

54 Domstolen påpekar, vad gäller följderna i fallet att sökanden genomfört en första delgivning på de sätt som föreskrivs i förordning nr 1393/2007, att det i den förordningen finns uttömmande föreskrifter om de olika översändandesätt (se dom Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punkt 32) som är tillämpliga på delgivningen i enlighet med artikel 16 av andra handlingar än rättegångshandlingar.

55 I artikel 2 i förordningen föreskrivs särskilt att översändande av handlingar i princip ska ske mellan de sändande och mottagande organ som utsetts av medlemsstaterna (dom Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punkt 30).

56 Dessutom föreskrivs det i avsnitt 2 i förordning nr 1393/2007 andra möjliga sätt för översändande av handlingar, såsom översändande på konsulär eller diplomatisk väg och delgivning av handlingar genom diplomatiska eller konsulära tjänstemän, delgivning genom posttjänster eller, på ansökan av varje person som har ett intresse av ett rättsligt förfarande, direkt genom stämningsmän, tjänstemän eller andra behöriga personer i den mottagande medlemsstaten (dom Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punkt 31).

57 I detta sammanhang ska det emellertid preciseras att det i förordning nr 1393/2007 inte görs någon rangordning mellan de olika översändandesätt som inrättas genom förordningen (dom Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punkt 31, och dom Plumex, C-473/04, EU:C:2006:96, punkt 20).

58 Domstolen påpekar, i enlighet med vad generaladvokaten har understrukit i punkterna 78 och 79 i sitt förslag till avgörande, att förordningen inte ger de sändande eller mottagande organen, diplomatiska eller konsulära tjänstemän samt stämningsmän, tjänstemän eller andra behöriga personer i den mottagande medlemsstaten i uppdrag att kontrollera lämpligheten eller relevansen av skälen till att en sökande delger en handling genom de inrättade översändandesätten. Detta för att säkerställa att det gränsöverskridande översändandet av de aktuella handlingarna genomförs skyndsamt.

59 Det framgår av dessa överväganden att det, i fråga om delgivningen av en annan handling än en rättegångshandling, står sökanden fritt att välja det ena eller det andra av de översändandesätt som inrättas genom förordning nr 1393/2007, men även att samtidigt, eller efter varandra, använda sig av två eller flera översändandesätt, vilka sökanden med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet anser vara bäst lämpade eller mest lämpliga (se, för ett liknande resonemang, dom Plumex, C-473/04, EU:C:2006:96, punkterna 21, 22 och 31).

60 Följaktligen förblir delgivning av en annan handling än en rättegångshandling genom något av de sätt som föreskrivs i förordning nr 1393/2007 giltig, även om handlingen redan varit föremål för ett första översändande, vilket skett på ett annat sätt än de sålunda föreskrivna.

61 Mot bakgrund av det anförda ska den tredje frågan besvaras på följande sätt. Förordning nr 1393/2007 ska tolkas så, att det är tillåtet att delge en annan handling än en rättegångshandling i enlighet med de sätt som inrättas genom förordningen, även när sökanden redan har genomfört en första delgivning av handlingen genom ett översändandesätt som inte är föreskrivet i förordningen eller genom ett annat av de översändandesätt som inrättas genom förordningen.

Den fjärde frågan

62 Den hänskjutande domstolen vill med sin fjärde fråga få klarhet i huruvida artikel 16 i förordning nr 1393/2007 ska tolkas så, att det vid tillämpningen av den artikeln finns anledning att i varje enskilt fall kontrollera att delgivningen av en annan handling än en rättegångshandling har gränsöverskridande inverkan och är nödvändig för att den inre marknaden ska fungera väl.

63 Vad för det första avser den gränsöverskridande inverkan räcker det med att påpeka att förordning nr 1393/2007 är en åtgärd som enligt artiklarna 61 c EG och 65 EG ingår i det civilrättsliga samarbetet som har just sådan inverkan (se, för ett liknande resonemang, dom Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punkt 53).

64 I artikel 1.1 i förordningen föreskrivs således uttryckligen att förordningen är tillämplig, med förbehåll för de sakområden som inte omfattas av dess tillämpningsområde, i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur då en rättegångshandling eller en annan handling ska sändas ”från en medlemsstat till en annan” för delgivning.

65 Den gränsöverskridande inverkan av översändandet av en rättegångshandling eller, som i detta fall, en annan handling utgör ett objektivt rekvisit för att förordning nr 1393/2007 ska vara tillämplig och på grund härav ska detta rekvisit med nödvändighet alltid anses vara uppfyllt när delgivningen av en sådan handling omfattas av förordningens tillämpningsområde och den ska således genomföras i enlighet med det system som inrättas genom förordningen.

66 Vad för det andra avser en väl fungerande inre marknad framgår det i enlighet med vad som följer av skäl 2 i förordning nr 1393/2007, att en väl fungerande inre marknad är huvudsyftet med den delgivningsmekanism som föreskrivs i förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punkts 55).

67 Det finns i detta sammanhang fog för att anse att, när rekvisiten för att tillämpa de sätt att översända rättegångshandlingar och andra handlingar som är föreskrivna i förordningen är uppfyllda, bidrar delgivningen av sådana handlingar med nödvändighet till en väl fungerande marknad, eftersom översändandesätten uttryckligen införts för att uppnå nämnda syfte.

68 I likhet med vad generaladvokaten har understrukit i punkt 71 i sitt förslag till avgörande kan kravet avseende en väl fungerande inre marknad följaktligen inte anses vara en omständighet som måste kontrolleras före varje delgivning som genomförs enligt de sätt som inrättas genom förordning nr 1393/2007 och särskilt i artikel 16 i förordningen.

69 Mot bakgrund av det anförda ska den fjärde frågan besvaras enligt följande. Artikel 16 i förordning nr 1393/2007 ska tolkas så, att det inte finns anledning att i varje enskilt fall kontrollera att delgivningen av en annan handling än en rättegångshandling har gränsöverskridande inverkan och är nödvändig för att den inre marknaden ska fungera väl, när rekvisiten för att tillämpa den artikeln är uppfyllda.

Rättegångskostnader

70 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) **Artikel 16 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (”delgivning av handlingar”) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 ska tolkas så, att begreppet ”annan handling än rättegångshandling” i den artikeln inbegriper inte enbart handlingar som upprättats eller bestyrkts av en myndighet eller tjänsteman, utan även privat upprättade handlingar, vilkas formella översändande till handlingens i utlandet bosatta adressat är nödvändigt för att utöva, bevisa eller tillvarata en rättighet eller ett juridiskt anspråk av civil eller kommersiell natur.**

2) **Förordning (EG) nr 1393/2007 ska tolkas så, att det är tillåtet att delge en annan handling än en rättegångshandling i enlighet med de sätt som inrättas genom förordningen, även när sökanden redan har genomfört en första delgivning av handlingen genom ett översändandesätt som inte är föreskrivet i förordningen eller genom ett annat av de översändandesätt som inrättas genom förordningen.**

3) Artikel 16 i förordning (EG) nr 1393/2007 ska tolkas så, att det inte finns anledning att i varje enskilt fall kontrollera att delgivningen av en annan handling än en rättegångshandling har gränsöverskridande inverkan och är nödvändig för att den inre marknaden ska fungera väl, när rekvisiten för att tillämpa den artikeln är uppfyllda.

Underskrifter